

canaille, en heviger greep hij haar vast en smeed haar naar den grond en bebeukte met trillende handen haar armen, haar borst, haar beenen, wreekte zich ranselend op dat heele ellendige lichaam, dat hem al die jaren het leven tot een marteling had gemaakt.

Eindelijk, uitgeput stond hij wankel op en zocht tastend zijn slaapkamer.

En ze lag daar roerloos ter neer, Laura, haar lichaam gekromd in een brandende pijn, die door al haar leden schokte. Ze meende het vloeien te voelen van lauw bloed, en rillend kroop ze ineen, in een hevigen angst voor haar lichaam, dat nu overdekt zou zijn met griezelige wonden. O God, ze was bang, zoo bang, het was donker en ze lag daar alleen met haar verminkt lichaam. Ze zou dood bloeden. Ze ging sterven... O, nee, dat niet, dat niet, ze kreunde angstig, wentelde zich wanhopig rond, duwde haar vuisten in den mond, om het niet uit te schreeuwen in haar radeloozen angst, o God, dat niet. Ze wilde nog leven, nog genieten, nog dansen, het mocht nog niet uit zijn, nu. Ze rilde stuipachtig, ze had het koud, zou dat een teeken zijn, dat ze ging sterven... maar toen ineens doorflitste haar de gedachte, dat ze niet sterven kon voor ze zich gewroken zou hebben op Paul, die haar zoo ellendig vernederd had. Ah, ze zou het hem betaald zetten, en ze vergat haar lichaam en haar pijn in de siddering van hevige haat, waardoor ze zich eensklaps bevangen voelde. Ah! ze zou zich wreken, ze zou hem dooden, hem vergiftigen of hem laten sterven in een wreed marteldood en voorstellingen van folteringen woelden in haar opgewonden brein en deden haar snakken naar den dag, den dag, die eindelijk kwam, want een grauwe schemer begon langzaam het vertrek te vullen. En bijna juichend richtte ze zich op, maar ineens viel ze rillend weer voorover. — O, nee, nee, ze durfde niet te kijken, haar arme, arme lichaam, en angstig sloot ze de oogen. Toen ze ze weer opende was het

licht en schuchter waagde ze het nu zich te bekijken. Ze zag geen bloed, geen wonden, ze voelde zich zonderling verlicht nu en ze kwam overeind om haar gezicht in den spiegel te bezien; dat was ook niet beschadigd, Goddank en ze betastte haar lendenen, haar ribben, haar beenen, nee, ze kon zich bewegen, er was niets gebroken, haar mooi lichaam was dus ongeschonden gebleven, o God, ze was zoo dankbaar. Ze voelde zich al veel minder pijnlijk nu, alleen maar moe, ontzettend moe. Wat zou ze nu aan Paul doen, dacht ze suffig voor zich uit, o, ze zou hem wel willen vermoorden, die ellendeling, maar zooiets deed je niet meer ongemerkt tegenwoordig en de gevangenis wou ze niet voor hem riskeeren. Maar wat dan, wat dan...

Eensklaps hoorde ze gerucht in de kamer naast zich. Ze luisterde scherp. Dat was Paul, Paul die opstond. Een booze blijdschap fonkelde in haar op. Ah, nu zou hij straks komen en haar vragen om maar weer goed te worden, om dat alles van gisteren te willen vergeten. Maar zij zou dat nu eens niet zoo gauw vergeven, nee, nee, op z'n knieën zou hij haar om vergiffenis smeeken, op z'n knieën en dan nog zou ze zich nog in alles blijven wreken. Wacht maar, hij moest maar komen, ze zou hem wel klein krijgen. Zij hoorde, hoe hij vorderde met aankleeden, hoe hij zich waschte, zijn schoenen aantampste, het raam openzette. Nu ontsloot hij de deur van zijn kamer en scharrelde wat in de keuken, ah, dadelijk zou hij komen. Ze zette zich recht overeind in haar stoel in afwachting van wat ging gebeuren.

De deur werd geopend en Paul trad binnen. Door haar half gesloten oogleden zag ze, dat zijn gelaat vermoeid en bleek was en dat hij ging met sleependen tred. Hij scheen iets te zoeken op den schoorsteen en verliet toen weer de kamer. Een oogenblik later hoorde ze de huisdeur dichtvallen. Een hevige woede kookte in haar op. Wat was dat, wat beteekende dat. Waagde hij het haar zoo te negeeren? Ze sprong overeind, en in wilde